

тамъ да бие противника си; обаче, както винаги въ тази война, тъй и сега, сърбитѣ се оказахъ по-подвижни. Завърза се отчаяна борба почти на самия връхъ, но понеже неприятеля успѣ да заеме командущее положение и мнозинството бѣ на негова страна, слѣдъ една ужесточена 20 минутна борба, началника на нашия отрядъ подаде сигналъ за отстъпление! Дружинитѣ се сражавахъ прѣвсходно и едва ли щѣхъ се поддадѣтъ на по силния си противникъ, ако не бѣ този прибрзанъ сигналъ. Дружиннитѣ командири се готвили да се хвърлятъ на щикъ, когато чули сигнала; съ тази цѣль капитана Фудулаки, ѣздѣйки на коня си бѣ влѣзнулъ въ веригата на дружината, кждѣто го и ранихъ. Всички мислѣхме да изпълнимъ буквално заповѣдта, дадена прѣди боя, т. е. да се хвърлимъ върху неприятеля „въ щикъ“ та ако ще би и всички да погинемъ. Като знаехъ отъ пробиванъето ни на Колоница прѣзъ много по-силния строй на противника съ шепаторци и както се потвърди изъ послѣ и на други мѣста, нашия щикъ, а не огъня, бѣ доста страшенъ за сърбитѣ; за това, ако не бѣ туй прибрзано отстъпление, то ний можехме да завладѣемъ висотата и въ това врѣме и изпроводената батарея би пристигналъ. Дохожданъето на послѣдната би удвоило силитѣ на отряда ни и на противъ, ослабило би противника. Послѣдния естествено би помислилъ, че слѣдъ тази артилерия слѣдватъ и други войски. За съжаление, едното бѣ прибрзано, второто забавено, може би по желанието на самия батареенъ командиръ.*) Въ това

*) Когато отстъпвахме, видѣхме батареята по шосето Брѣзникъ — Радомиръ, която, като видѣла отстъплението ни, въ пленъ рисъ отстъпваше и повече ѣ не видѣхме.